

Materi

*Sedela si ob oknu.
Srebrnolasa z zemljevidom gubic
si se potapljala v križanko,
kot da rešuješ brodolomce.*

Še nikdar mi nisi bila bolj mila.

*Neslišno sem se približala,
ti z rokami pokrila oči kot nekoč
in postala brezskrben otrok.
Samo za trenutek.*

*Zdaj te ni več.
Jaz pa še vedno čutim
tvoj obraz v dlaneh.*

Ljubezen in Pravičnost

Nekega dne je Ljubezen srečala Pravičnost in se vanjo zaljubila. Pravičnost, ki je večino časa preživela v grajskem stolpu, je komajda opazila nežno Ljubezen. Žvoki milih pesmi, ki jih ji je Ljubezen prepevala, niso segli do nje. Tudi solza, s katerimi je Ljubezen pojila kamnito globel, Pravičnost ni mogla videti. Bila je previsoko. Poleg tega je bilo njeno okno vedno zaprto. Vendar Ljubezen ni obupala. Vedno znova se je vračala pod stolp svoje oboževane Pravičnosti in iz dneva v dan čudežno rasla.

Ko je dosegla vrh stolpa, je zbrala pogum in potrkala. Pravičnost je radovedna odprla okno. Zagledala je Ljubezen in presenečena vzkliknila: "Foj, kako si zrasla, odkar se nisva videli! Jaz pa sem ostala prav takšna, kakršna sem bila".

Stopila je iz kamrice, sedla Ljubezni v odprto dlan in zaihtela:

"Usmili se me in povej, kaj naj storim, da bi tudi jaz postala večja."

Ljubezen je mehko odgovorila:

"Tesno se me okleni in skupaj bova segli do zvezd!"

*Kamen je skrivnostna stvar.
Domišljajo si, da ni živ.
čeprav je pripet na zemljo,
najraje raste v nebo.*

*Kamen je lahko
gladek, oster ali robat.
To izveš, če ga pogledaš
ali ko te poljubi na vrat.*

*Kamen
raznih barv in oblik
je lahko v večnost zazrt
spomenik.*

*Kadar vanj strela udari
ali pod kladivom ječi,
zahrešči od jeze
in se razleti.*

*Učasih kak kamen
čudežno zažari.
Takrat oživi
in se v čuteče srce spremeni.*

Očetov greh

*Poglej, dekle!
Tisti, ki v kotu sam sedi,
v temačne misli zatopljen,
je sin hudobnega moža.
Njegovi grehi so zaznamovali ga.*

*Zaman v njem iščem krivde sled.
Le strah odseva mu v očeh.
Ti sam, pobliže ga poglej!
Na njem nobenih znamenj ni,
saj je prav tak kot jaz in ti!*

*Šla sem po ulici.
Hodil je ob meni.*

*Ustopila sem v avtobus.
Povzpel se je za mano.*

*Sedla sem.
On poleg mene.*

*Tudi v kino, na večerjo in domov
me je spremljal.*

*Legla sva v posteljo.
Stegnila sem roko,
da bi se ga dotaknila.
Izginil je.*

Snežnobelo mehko so napojile solze.

*Ko sem zjutraj odprla oči,
je bil spet ob meni.
Z blazine je pobiral bisere
in me posipal z njimi.*

Zid

*Žnjega ime kot tvoje
kriči.*

*Nočem,
da se ga dotikajo
kolesa!*

*Grebem vanj s prsti,
dokler ga ne prekrije
kri.*

Maska

*Jutro.
Pred menoj zrcalo.
V žilah reka neizpolnjenih želja.*

*Lotim se dela.
Žgladim ostri gubi okrog ust.
Grenak nasmeh spremenim v srečen smehljaj.
V oči naselim samozavesten žarek uspešnosti.*

Da ne opaziš mojih ran.

*Midva
dve polovici sva sveta.
Ti si svetloba,
samotna jaz tema.*

*Le preden se zdani,
za hip se združiva.*

*Bil je trenutek
blagodehteč,
ko veter zazibal je bor.
Zdaj ga ni več.*

*Bil je trenutek
srebrnokipeč,
ko val poljubil je skalo.
Zdaj ga ni več.*

*Bil je trenutek
ves zlatožareč,
ko tvoj se pogled je sprehodil po meni.
Zdaj ga ni več.*

*Urtala sem v živo skalo.
Nič ni privrelo na dan.
Prekopala železno goro.
Kralj Matjaž ni odprl oči.
Rotila gluho noč,
naj ne zaduši tvojih korakov.*

*Zdaj iščem varen kraj,
da skrijem svoje sanje.*

*Kam pred seboj bi zbežala?
Razpela bom mavrico,
sedla pod njo
in te čakala.*

*Če te ob letu ne bo,
dala bom dušo vetrovom,
naj se žogajo
z njo.*

Sonet 15/12

*Pomladi so skopnele, odtekla leta,
odkar razkrila srce sem svoje;
odtlej v njem upanje nemirno polje,
ta krhki žarek slednjega poeta.*

*Fortuna se me je od nekdaj bala.
Le redko mi pustila je v svoj vrt,
ki zdaj že dolgo je tesno zaprt,
da ne bi cvetja si nabrala.*

*Če od kesanja bom nekoč
ihtela v gluho, nemo noč:
"Je vredna res, ta bol skeleča?"*

*takrat srce se spet mi oglasi
in v prsih karajoče zazveni:
"O, nenasitnica! Saj milost ta je sreča!"*

Demon

*Uf, kakšen dolgčas,
umanjkanje smisla!*

*Na zemljo za kak trenutek poskočim.
Tam za cvetočim drevesom
podoba možato skrivaj si nadenem.
Prežeče počakam,
če kakšna se duša mimo prikaže.*

*Glej, glej, že prihaja.
Svetla kot zora.
Srce čuteče.
Navidezno hladna,
v bistvu samotna.
Svoji naravi nasprotno živeča.
Ljubezni, te čudne razvade, nevešča.
Volje bo skromne.
Rojena za žrtev,
bi mojstrsko sodil.*

*Izza drevesa naglo bom stopil,
da v sončnem sijaju me prvič zagleda.
Zašiljen klobuk galantno si snamem.
Pred njo do tal se globoko priklonim.
Še za nasmeh iskrec se potrudim.
Prepričana bo, da vitez sem pravi.*

*Tako spočel bom vtis močan.
Utrl gaz bodočih ran.*

*Sledila bodo srečanja
redka in bežna,
kar se da.*

*U trenutku jo prebudil bom.
Užival, ko se bo borila,
da čustev čar
bi pokorila.*

*Od vseh tegob ji bo največja ta,
da ji odrekel bom dotik srca.
čtudi bi premikala gore
ne bo zmamila me.
Ko vila bo roke v Nebo
za njene prošnje gluho bo.*

*Še preden odcvetel bo maj
mi bo predana vsa:
z razumom, svetlobo duše in srca.*

*Popeljal jo do lastnega bom dna.
In jo zapustil.
Poti nazaj ne bo našla.*

*Ljubi me.
Nevarna je!*

Človek!

*Ko zrem z višav na tvoje muke,
otiram rosne si oči.*

*Odpuščam ti v imenu svojem
in vseh, ki so ljubili kakor ti.*

*Čemu kesati se, pekliti,
brez krivde grešno se čutiti?
Komu posvetil tvoje sem srce,
samo Nebesom znano je.*

*©, daj, vihravi Amor,
del svoje mi moči!
Da z njo srce njegovo prebudim,
če spi.*

*©, daj, vihravi Amor,
pol svoje mi moči!
Da z njo srce njegovo oživim,
če manjka mu krvi.*

*“Razum mu vklenil je srce.
Usa moja strašna moč
okovja ne odstrani proč.
Prepozna si, dekle!”*

*© silna Agapé,
daj svojo mi božansko moč!
Da bom ljubila ga.
čeprav bo brez srca.*

*Med trnjem,
osatom –
samotna jablana.*

Prišel je mimo mrakoben Tip.

*U noči brez zvezd
sta segla po delčku neba.
Kar se Nebesom komaj pozna.*

*Nekega posebnega jutra
odpreš oči.
Žasvita se ti:
Use je že utirjeno.
Pot zasedena.
Noben trenutek ni pravi,
da bi se odpravil po njej.*

*Bolečina – brez smisla.
Hrepenenje – se poslavlja.
Svoboden si.
Končno!*

In ...